

๒
บทที่ ๒

ลักษณะและวิธีการปฏิบัติของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา

เพื่อให้เข้าใจถึงการดำเนินการปฏิบัติของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา จำเป็นต้องทำความเข้าใจหรือศึกษาถึงแนวความคิดของนักปฏิวัติที่สำคัญ เช่น เลนิน และเหมาเจ๋อตุง ทั้งนี้ เพราะแนวความคิดของนักปฏิวัติเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติของพรรคคอมมิวนิสต์ต่าง ๆ ทั่วโลก รวมทั้งพรรคคอมมิวนิสต์มลายาด้วย

ลัทธิเลนิน

เลนินเป็นนักปฏิวัติที่นำเอาหลักการและแนวความคิดของมาร์กซ์มาปฏิบัติให้เป็นจริง โดยได้กำหนดยุทธศาสตร์และยุทธวิธีให้เหมาะสมกับสภาพการที่เป็นจริงในสังคม เลนินมีความเชื่อว่าความขัดแย้งระหว่างชนชั้นเป็นความขัดแย้งที่ไม่อาจจะรวมชอมกันได้ และการปลดปล่อยชนชั้นผู้ถูกกดขี่จะกระทำได้ก็โดยการปฏิวัติอย่างรุนแรง เขาเห็นว่ารัฐของชนชั้นนายทุนจะถูกแทนที่โดยรัฐของชนชั้นกรรมาชีพก็ด้วยการปฏิวัติอย่างรุนแรงเท่านั้น^๑

เนื่องจากทฤษฎีการปฏิวัติของมาร์กซ์ กำหนดจากสภาพสังคมที่เป็นอุตสาหกรรม และการปฏิวัติเกิดจากชนชั้นกรรมาชีพในเมือง แต่ในข้อเท็จจริงปรากฏว่าประเทศส่วนใหญ่ยังคงมีสภาพสังคมเกษตร ดังนั้น เลนินจึงได้เสนอทฤษฎีที่จะสร้างชนชั้นกรรมาชีพในชนบท และชนชั้นกรรมาชีพในชนบทจะเป็นพันธมิตรกับชนชั้นกรรมาชีพในเมืองเพื่อทำการปฏิวัติ เลนินได้ยกฐานะของชาวนาขึ้น เหตุการณ์ในปี ๑๙๐๕ ที่ชาวนารัสเซียได้เข้าร่วมกับกรรมาชีพในการก่อการจลาจล

^๑ศึกษารายละเอียดได้จาก วี ไอ เลนิน, รัฐและการปฏิวัติ แปลโดย วิชา
วิญญูโก. (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ปุลุชน, ๒๕๑๗)

เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เลนินเห็นความสำคัญของชาวนา อย่างไรก็ตาม เลนินก็ยังให้ความสำคัญกับกรรมกรว่าเป็นพลังที่สำคัญในการปฏิวัติ โดยมีชาวนาเป็นพันธมิตรช่วยในการปฏิวัติ

ยุทธศาสตร์และยุทธวิธีในการปฏิวัติของเลนิน

ยุทธศาสตร์ของเลนินเป็นเครื่องกำหนดเป้าหมายและแนวทางการต่อสู้ในแต่ละขั้นตอน และกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มสังคมต่าง ๆ และวางรูปแบบและวิธีการปฏิวัติที่มีประสิทธิภาพเพื่อผลักดันมวลชนให้เข้าร่วม วัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์และยุทธวิธีเลนินคือการปลุกสำนึกของชนชั้นแรงงาน คึงมวลชนเข้าร่วมต่อสู้และดำเนินการควบคุมการต่อสู้และเปลี่ยนพลังมวลชนให้เป็นกองกำลังที่เข้มแข็งและพามวลชนไปสู่ชัยชนะโดยทางที่ลัดที่สุก

การที่จะเข้าควบคุมหัวใจของการเคลื่อนไหวขึ้นอยู่กับ การต่อสู้ที่มีประสิทธิภาพ การจัดองค์กร ความสามัคคี ทฤษฎี การปฏิบัติและกำลังมวลชน การแสวงหาแนวร่วม และคึงแนวร่วมเข้าร่วมการต่อสู้ ซึ่งเลนินกล่าวว่าชนชั้นแรงงานต้องจัดตั้งแนวร่วมปฏิวัติกับชาวนายากจน เพื่อปลดปล่อยชาวนาจากนายทุน

เลนินมีความเชื่อว่า แม้อำนาจของชนชั้นกรรมาชีพจะยังมีน้อยอยู่ แต่ก็ได้เป็นการกีดขวางต่อชัยชนะในยุคจักรวรรดินิยม เพราะกรรมาชีพมีความเข้มแข็ง แม้อำนาจจะน้อย และการต่อสู้ของชนชั้นกรรมาชีพยังได้แนวร่วมจากชาวนายากจนและผู้ใช้แรงงานที่ไม่ใช่กรรมกร (Semi - Proletariat)

^๑ น.ชญาอนุคม, วิวัฒนาการของมาร์กซิสม์ (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เคล็คไทย, ๒๕๑๖), หน้า ๕๕ - ๕๖.

^๒ N. Tropicin, Leninist Strategy and Tactics. (Moscow : Novosti Press Agency, 1978), p. 10.

ยุทธวิธีของเลนินที่ใช้ในการปฏิวัติรัสเซีย และประสบความสำเร็จคือ

๑. การทำงานถูกกฎหมายกับงานผิดกฎหมาย
๒. การเข้าร่วมสถาบันทางการเมืองของชนชั้นปกครอง เช่น รัฐสภา
๓. การประนีประนอม

การทำงานถูกกฎหมายกับงานผิดกฎหมาย

เมื่อพลังการเคลื่อนไหวปฏิวัติต่ำลง และฝ่ายปฏิกริยา (ฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่ายต่อต้านการปฏิวัติ) มีพลังสูง พรรคคอมมิวนิสต์จำต้องปรับยุทธศาสตร์การต่อสู้จากรุกมาเป็นรับ และหันไปใช้วิธีการที่ผิดกฎหมาย ใช้การประท้วงนัดหยุดงานเป็นยุทธวิธีในการต่อสู้ ขยายงานในสหภาพกรรมกร และใช้ประโยชน์จากวิธีการที่ถูกกฎหมายทุกทาง ความชำนาญในการประยุกต์ ใช้วิธีการที่ผิดกฎหมายและถูกกฎหมายเป็นยุทธวิธีอย่างหนึ่งในการปฏิวัติของเลนิน^๑

เลนินชี้ว่า การต่อสู้ที่ถูกกฎหมายเป็นมานานวันที่จะปกปิดการเคลื่อนไหวที่ผิดกฎหมาย แต่ในที่สุดชนชั้นกรรมาชีพจะต้องลุกขึ้นโค่นล้มชนชั้นนายทุนอันเป็นวิธีการที่ผิดกฎหมายของชนชั้นนายทุน ดังนั้น ในระยะเตรียมการ การต่อสู้ที่ถูกกฎหมายของชนชั้นนายทุน เป็นสิ่งที่เป็นไปได้และขาดไม่ได้ นักปฏิวัติจะต้องรู้จักประสานการต่อสู้ที่ผิดกฎหมายกับการต่อสู้ที่ถูกกฎหมาย^๒ นอกจากนั้น เลนินยังมีความคิดว่า ในสภาพแวดล้อมและเงื่อนไขที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการปฏิวัติ แต่เพื่อการขยายงานในการจัดตั้งมวลชน และเผยแพร่แนวความคิดอุดมการณ์สังคมนิยม พรรคคอมมิวนิสต์ต้องไม่คำนึงถึงการปฏิบัติตามกฎหมาย เลนินจึงมีแนวความคิดในการจัดตั้งองค์การใต้ดินขึ้นเพื่อเป็นองค์การในการดำเนินงานปฏิวัติ โดยเลนินกล่าวว่า "ยอมเป็นของเหลือวิสัยที่จะนำมวลชนไปสู่การปฏิวัติ ถ้าไม่มีการจัดตั้งองค์การใต้ดิน

^๑ Ibid., p. 29.

^๒ หาอ่านได้จาก. นพคุณ ศิริประเสริฐ, ผู้แปล คอมมิวนิสต์ปีกซ้าย : โรคไร้
เคียงสา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์, ม.ป.ป.)

ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสนับสนุน อภิปรายประเมิน และเตรียมวิธีการต่อสู้ปฏิวัติ"^๑

การเข้าร่วมในสถาบันรัฐสภาของชนชั้นนายทุน

เลนินมีความเห็นว่า ในยุคที่ระบบนายทุนยังเข้มแข็ง พรรคคอมมิวนิสต์ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น นอกจากจำต้องยอมรับรัฐสภาที่มวลชนส่วนใหญ่ยอมรับ แต่การยอมรับรัฐสภาของคอมมิวนิสต์นั้น เพื่ออาศัยรัฐสภาสร้างความเชื่อมทางความคิดเกี่ยวกับรัฐสภาในสายตาของมวลชน การเข้าร่วมในการเลือกตั้งเป็นยุทธวิธีหนึ่งในการต่อสู้ เพราะเป็นการช่วยเพิ่มสิทธิให้แก่คอมมิวนิสต์ยิ่งขึ้น เลนินมีความเห็นว่าการเข้าร่วมในรัฐสภาของนายทุนเป็นวิธีการหนึ่งในการต่อสู้ เขายังได้กำหนดนิยามชักรัฐสภาที่เป็นพวก "ซ้ายจัด" ที่ต่อต้านรัฐสภา โดยเลนินเห็นว่ารัฐสภาเป็นเวทีในการต่อสู้ชนชั้นที่แสดงถึงประโยชน์ความขัดแย้งในชนชั้นเหมือนกัน^๒

เลนินได้กล่าวไว้ว่า^๓

"การมีส่วนร่วมในรัฐสภาประชาธิปไตย - กฎมพื้ แม้แต่เพียงสองสามอาทิตย์ก่อน ทุนการมีชัยชนะของสุวชากรรัฐโซเวียต และแม่แตภายหลังชัยชนะนั้น มิใช่เป็นภัยต่อชนชั้นกรรมาชีพ แต่ขอให้จริงจังยังช่วยพิสูจน์แก่มวลชนที่ลาหลังว่า รัฐสภาเช่นนี้ควรแก่การยุบสลาย ทั้งช่วยใหการยุบสลายเกิดขึ้นอย่างสำเร็จผล และช่วยให้ลัทธิรัฐสภา กฎมพื้เป็นสิ่งลาลสมัยทางการเมือง"

ในทัศนะของเลนิน การประสานงานส่วนที่ถูกต้องตามกฎหมาย เข้ากับงานผิดกฎหมายและรูปแบบการต่อสู้ทางรัฐสภา เข้ากับงานนอกรัฐสภา เป็นสิ่งที่มีประโยชน์และจำเป็นอย่างยิ่ง ลัทธิรัฐสภาแม้ว่าจะจะเป็นสิ่งที่ลาหลังทางการเมือง แต่ชาวคอมมิวนิสต์ต้อง

^๑ นพคุณ ศิริประเสริฐ, ยูแปด สงครามและสันติภาพ (กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์, ๒๕๑๔), หน้า ๓๖ - ๓๗.

^๒ Tropkin, Leninist Strategy and Tactics, p. 36.

^๓ เจ วี สตาลิน, ยุทธวิธีของชาวบอลเชวิค แปลโดย นพพร สุวรรณพานิช. (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา, ๒๕๑๕), หน้า ๗๑.

ไม่ว่าสิ่งที่ล่าหลังสำหรับคอมมิวนิสต์จะต้องล่าหลังสำหรับมวลชนและชนชั้นเสมอไป การเข้ามีส่วนร่วมในการเลือกตั้งตามวิถีทางรัฐสภา และการต่อสู้ทางรัฐสภา เป็นพันธะที่จำเป็นสำหรับพรรคชนชั้นกรรมาชีพ ทั้งนี้เพื่อให้การศึกษาและปลุกเร้าแก่มวลชนล่าหลัง อย่างไรก็ตาม เลนินได้เตือนว่าการที่จะเอาประสบการณ์ทางรัฐสภามาใช้อย่างหุนหวนคาบอค อย่างลอกเลียน และไม่พิจารณาเหตุให้เข้ากับสถานการณ์ เช่น ในการจะเข้าร่วมหรือไม่เข้าร่วมกับรัฐสภา การบอยคอตรัฐสภาต้องวัดจากสถานการณ์เชิงทวิสัยให้ถูกต้อง^๑ และเตือนว่าการต่อสู้ในรัฐสภาเป็นหนทางช่วยเหลือการต่อสู้ของรัฐสภาของพรรคคอมมิวนิสต์ ทั้งนี้เพราะการเคลื่อนไหวต่อสู้ของกรรมกร ไม่ใช่อยู่ที่การออกเสียงเลือกตั้ง แต่อยู่ที่การใช้กำลัง

การประนีประนอม

เลนินมีความเห็นว่า การประนีประนอมนั้นมีอยู่ ๒ อย่างคือ การประนีประนอมเพื่อสงวนกำลังและลดความเสียหายให้น้อยลงกับการประนีประนอมที่มีลักษณะชายตัว ในสภาวการณ์ที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการต่อสู้ของมวลชน ชนชั้นกรรมาชีพก็จำเป็นต้องประนีประนอมกับฝ่ายนายทุน เป็นการประนีประนอมที่ถูกบังคับโดยเงื่อนไขทางทวิสัย เช่น การขาดแคลนทุนทรัพย์สำหรับการนัดหยุดงาน ปราศจากการสนับสนุนจากภายนอก เป็นต้น การประนีประนอมลักษณะนี้ไม่ได้ลดการอุทิศตนเพื่อการปฏิวัติ แต่ยังมีความพร้อมที่จะต่อสู้ต่อไป ซึ่งแตกต่างจากการประนีประนอมของผู้ที่พยายามอ้างสาเหตุภายนอกมาปกปิดความเห็นแก่ตัว ความขลาดกลัวและความปรารถนาที่จะประจบเอาใจนายทุนยอมจำนน ต่อคำขู่คุกคามของนายทุน^๒ ในทัศนะของเลนินนั้น ในกลุ่มคนที่จะมีประโยชน์ต่อการปฏิวัติ หรือเป็นพันธมิตรในการปฏิวัติ (ไม่ว่าจะเป็นพันธมิตรชั่วคราว, แก่งไถวไม่มั่นคง วางใจไม่ค่อยได้และมีเงื่อนไขก็ตาม) ถือว่าเป็นพันธะที่จำเป็นสำหรับชาวคอมมิวนิสต์ที่จะต้องแสวงหาและค้นหารูปแบบที่เหมาะสมในการประนีประนอม

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๔ - ๔๗.

^๒ นพคุณ, คอมมิวนิสต์ : ปีกซ้ายโรคโร้เคียงสา, หน้า ๑๑๖.

ในการประนีประนอมกับกลุ่มต่าง ๆ ของกรรมชาติกับพรรคต่าง ๆ ของคนงานและ
 นายงานรายย่อย จุดสำคัญอยู่ที่การรู้จักใช้ยุทธวิธีเพื่อยกระคับ มีใช้เพื่อลกระคับความสำนึก
 ทางชนชั้นและยกระคับวิญญาณปฏิวัติและความสามารถที่จะสู้รบและเอาชนะ^๑ และเลนินมีความ
 เห็นว่าพรรคคอมมิวนิสต์ต้องใช้วิธีการพลิกแพลงและการประนีประนอม เพื่อสร้างความแข็ง
 แกร่งให้แก่พรรค และในมวลชนที่ยังกว้างไกล ชาวคอมมิวนิสต์ต้องใช้ประโยชน์จากความ
 กว้างไกลนี้ บางครั้งจำเป็นต้องมีการยินยอมยกประโยชน์บางอย่างให้แก่ส่วนที่กำลังหันมาหา
 ชนชั้นกรรมชาติ และเมื่อใดที่พวกเหล่านี้หันมาหากรรมชาติ ไม่ว่าในระคับใดจะเป็นการแยก
 สลายฝ่ายต่อต้านการปฏิวัติให้อ่อนกำลังลง

แนวความคิดเหมาเจ๋อตุง

เหมาเจ๋อตุง เป็นนักปฏิวัติหนึ่งที่ได้คัดแปลงทฤษฎีของมาร์กซ์และเลนินให้
 สอดคล้องกับสถานการณ์ในประเทศจีน ทฤษฎีการต่อสู้และยุทธศาสตร์และยุทธวิธีต่าง ๆ ใน
 การปฏิวัติ ประเทศจีนของเหมาเจ๋อตุงก็เช่นเดียวกับเลนินคือ เป็นแนวความคิดที่ได้มาจาก
 ประสบการณ์ของเขาในการต่อสู้เพื่อปฏิวัติประเทศจีนอันยาวนาน ทำให้เหมาได้ทราบถึง
 ปัญหาต่าง ๆ และโดยเหตุที่สังคมจีนเป็นสังคมเกษตรกรรม และอิทธิพลของแนวความคิดอนุรักษ
 นิยมยังอยู่สูง ดังนั้น เหมาจึงให้ความสำคัญต่อพลังของชาวนามากกว่าเลนิน แนวความคิด
 ในการปฏิวัติของเหมาเจ๋อตุงมีลักษณะสำคัญโดยสรุปดังนี้^๒

๑. เหมาเจ๋อตุงให้ความสำคัญกับชนบทมากกว่าเมือง ซึ่งแตกต่างจากความ
 คิดของเลนินที่ให้เมืองเป็นศูนย์กลางของการปฏิวัติ และกำหนดให้ชนชั้นกรรมชาติเป็นผู้นำ

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๓๐.

^๒ รัศมี ศรีวรพงษ์พันธ์, อิทธิพลทางอุดมการของพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อพรรค
 คอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, แผนกวิชา ความสัมพันธ์
 ระหว่างประเทศ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘), หน้า ๒๐.

การปฏิวัติ โดยมีชนชั้นชาวนาจากชนบทให้การสนับสนุน ส่วนเหมาเจ๋อตุงเห็นว่าพลังในการปฏิวัติประเทศจีน ได้แกชนชั้นกรรมาชีพในชนบท

๒. ทฤษฎีชนชั้นและแนวร่วมระหว่างชนชั้น เหมาได้แบ่งชนชั้นในสังคมจีนเป็น ๕ ชนชั้น คือ

๑. ชนชั้นเจ้าของที่ดินและชนชั้นนายหน้า (The land lord class and the comprador class)

๒. ชนชั้นนายทุนกลาง (The middle bourgeoisie)

๓. ชนชั้นนายทุนน้อย (The petty bourgeoisie) ซึ่งเหมายังได้แบ่งออกเป็นพวกที่สนับสนุนการปฏิวัติและพวกที่ไม่สนับสนุนการปฏิวัติ

๔. ชนชั้นกึ่งกรรมาชีพ (The semi-proletariat) ส่วนใหญ่ได้แก่ชาวนา

๕. ชนชั้นกรรมาชีพ (The proletariat) และในการทำการต่อสู้ปฏิวัตินั้น นอกจากชนชั้นกรรมาชีพที่รวมต่อสู้กับชาวนาแล้ว ยังจะต้องมีการทำแนวร่วมประชาชาติ โดยดึงเอาชนชั้นนายทุนชาตินิยมรวมในการต่อสู้ด้วย

๓. เหมาเจ๋อตุงมีความเห็นว่า ความสำคัญในการปฏิวัติอาจจะเกิดขึ้นกับชนชั้นใดก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นกับชนชั้นที่ถูกกดขี่เสมอไป ถ้าพรรคปฏิวัติได้โอกาสให้การศึกษาทางการเมืองเพียงพอแล้ว ก็อาจจะปลุกเร้าความสำคัญในการปฏิวัติได้เสมอ

๔. ความคิดเกี่ยวกับการทำสงครามยึดเยื่อหรือสงครามกองโจร อันเป็นแนวความคิดที่แตกต่างจากมาร์กซ์และเลนิน แต่เป็นแนวความคิดที่มีอิทธิพลต่อการปฏิวัติในประเทศโลกที่สาม เหมาได้กำหนดยุทธวิธีการต่อสู้แบบสงครามกองโจรหรือการต่อสู้ด้วยอาวุธในระยะยาว ด้วยกองทหารของชนชั้นปฏิวัติ เลนินเองแม้จะเห็นความจำเป็นในการติดอาวุธให้กรรมกรและชาวนาในการต่อสู้โค่นล้มนายทุน แต่เลนินก็มีความเห็นว่าพรรคปฏิวัติจะต้องควบคุมการใช้กำลังและอาวุธอย่างเคร่งครัด

อย่างไรก็ตาม แม้เหมาเจ๋อตุงจะยกฐานะชาวนาในชนบทขึ้นเป็นพลังสำคัญในการปฏิวัติ โดยจัดเป็นกำลังพื้นฐานของการปฏิวัติประชาธิปไตย แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าเหมาไม่ให้ความสำคัญกับชนชั้นกรรมาชีพในการปฏิวัติ โดยเหมาได้กล่าวถึงบทบาทของชนชั้นกรรมาชีพว่าเป็นชนชั้นนำของการปฏิวัติ ส่วนชาวนาเป็นเสมือนทัพหลวงของการปฏิวัติ ทั้งนี้เนื่องจากมวลชนอันมหาศาลของประเทศจีนอยู่ในชนบท ในขณะที่ชนชั้นกรรมาชีพในเมืองมีจำนวนน้อย การปฏิวัติประเทศจีนจึงต้องอาศัยพลังของชาวนา แต่การที่ต้องให้ชนชั้นกรรมาชีพเป็นผู้นำในการปฏิวัติ เนื่องจากว่าเป็นชนชั้นที่มีความตื่นตัวทางชนชั้นสูง มีลักษณะก้าวหน้า มีวินัย และการจัดตั้งที่ดี

จากความเชื่อในพลังของชาวนากังกล่าว ทำให้เหมากำหนดทฤษฎีการปฏิวัติโดยใช้ชนบทล้อมเมืองขึ้น นั่นคือการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในชาวนาในชนบทให้กว้างขวางออกไป และเมื่อพรรคคอมมิวนิสต์ได้รับการสนับสนุนจากชาวนาซึ่งเป็นประชาชนส่วนใหญ่แล้วก็จะเท่ากับว่าคอมมิวนิสต์สามารถโคกเคี้ยวรัฐบาลที่ปกครองประเทศออกจากมวลชนอันไพศาลได้

ลักษณะการทำสงครามปฏิวัติตามแนวทางเหมาเจ๋อตุงคือ การทำสงครามประชาชน ควบคู่การปลุกระดมมวลชนจากแทบทุกกลุ่มเข้าร่วมในการต่อสู้ด้วยอาวุธ และในการทำสงครามปฏิวัตินั้น เขาได้กำหนดองค์ประกอบที่สำคัญไว้ ๓ ประการคือ^๑

๑. แนวร่วม กล่าวคือ การปฏิวัติจะต้องกระทำโดยรวมเอาประชาชนกลุ่มต่าง ๆ เข้าร่วมต่อสู้ ซึ่งเขาเรียกว่าเป็นการทำแนวร่วมประชาชาติ เพื่อระดมสรรพกำลังในประเทศมาร่วมในการปฏิวัติให้มากที่สุด นั่นคือ นอกจากชนชั้นกรรมาชีพและชาวนา ยังต้องดึงชนชั้นนายทุนชาติมาร่วมในการต่อสู้ด้วย ซึ่งการทำแนวร่วมดังกล่าวมีลักษณะชั่วคราวไม่ยั่งยืน กล่าวคือ จะร่วมกันเพื่อร่วมปฏิวัติประชาธิปไตยเท่านั้น

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๕.

๒. การต่อสู้ด้วยกำลังอาวุธ ไม่มีหนทางอื่นในการยึดอำนาจรัฐ นอกจากการใช้อาวุธ โดยเขากำหนดให้กองทัพเป็นแนวหน้าของการปฏิวัติ ซึ่งกองกำลังดังกล่าวต้องเป็นกองทัพที่เข้มแข็งและมีวินัยดี

๓. พรรค หมายถึงการที่มีพรรคคอมมิวนิสต์ที่ยึดมั่นในทฤษฎีมาร์กซ์ - เลนิน มีความแจ่มแจ้งในการนำเอาทฤษฎีมาปฏิบัติให้บรรลุผล และมีการจัดองค์การในพรรคที่เข้มแข็งและมีมั่นคง

การต่อสู้เพื่อการปฏิวัติ

การดำเนินการปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์มลายานั้น มีการดัดแปลงยุทธวิธีของการปฏิวัติไปตามช่วงระยะเวลาที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์สากลซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก และสถานการณ์ภายในมลายาที่มีอิทธิพลผลักดันการปฏิวัติ จากการศึกษาถึงประวัติการต่อสู้ของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา พอจะแบ่งระยะเวลาการต่อสู้ออกเป็น ๔ ระยะ คือ

๑. ระยะแรก นับแต่ความเคลื่อนไหวในการเริ่มก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์มลายา จนกระทั่งถึงปี ๑๙๓๗

๒. ระยะที่สอง เป็นช่วงระยะเวลาที่พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้กลายเป็นผู้นำในหมู่ชาวจีนมากขึ้น และมีการเคลื่อนไหวในการก่อตั้งกองกำลังเพื่อทำสงครามต่อต้านญี่ปุ่น

๓. ระยะที่สาม เป็นระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์มลายาสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างเปิดเผย และมีบทบาทในการจัดตั้งกลุ่มการเมืองที่ก้าวหน้าและสหภาพต่าง ๆ

๔. ระยะสุดท้าย เป็นช่วงระยะเวลาที่พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้เริ่มการต่อสู้ด้วยอาวุธในรูปสงครามกองโจรในปี ๑๙๔๘ เพื่อยึดอำนาจรัฐ

ระยะแรก

ความเคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์มาลายาในช่วงแรกนี้ พรรคคอมมิวนิสต์มาลายา ยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายมากนัก เป็นพรรคการเมืองเล็ก ๆ ที่มีจำนวนสมาชิกไม่มากนัก และที่สำคัญ ยังเป็นพรรคการเมืองที่ผิดกฎหมายด้วย ดังนั้น การดำเนินงานหรือความเคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์มาลายาจึงต้องเป็นไปในลักษณะปกปิดซ่อนเร้น การดำเนินงานของพรรคคอมมิวนิสต์มาลายาแบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะคือ

๑. การดำเนินการแทรกซึมเพื่อการบ่อนทำลาย
๒. การดำเนินการเพื่อการเผยแพร่อุดมการณ์คอมมิวนิสต์และจัดหาสมาชิก

ในประการแรกนั้น เป้าหมายของการแทรกซึมอยู่ที่ประชาชนในอาชีพและฐานะต่าง ๆ กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่กรรมกร นักหนังสือพิมพ์ นักการเมือง เป็นต้น และการดำเนินงานก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยภายในประเทศ และเพื่อแสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอของรัฐบาล

พรรคคอมมิวนิสต์มาลายาให้ความสนใจกรรมกร ซึ่งเป็นพลังในการปฏิวัติ ทั้งนี้ ลัทธิมาร์กซ์ - เลนิน สอนไว้ว่า กรรมกรเป็นชนชั้นที่ไม่มีอะไรจะสูญเสียต่อไปอีกแล้ว เป็นชนชั้นที่ถูกกดขี่ขูดรีดจากนายทุน จึงเป็นแนวทางและพลังที่แท้จริงในการปฏิวัติ คอมมิวนิสต์จึงฝากความหวังไว้แก่กรรมกร คอมมิวนิสต์พยายามแทรกซึมเข้าไปในกลุ่มกรรมกร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรรมกรชาวจีน และได้มีการจัดตั้งหน่วย (cell) ในกลุ่มกรรมกรต่าง ๆ ให้การส่งเสริมสนับสนุนกิจการทางค่านิยม วัฒนธรรม รวมทั้งการเผยแพร่ลัทธิในกลุ่มกรรมกร การดำเนินงานของพรรคคอมมิวนิสต์มาลายา ใช้วิธีการสร้างสภาพแรงงานต่าง ๆ ขึ้นมาเป็นองค์การบังหน้าในการดำเนินงาน ควบคุมความเคลื่อนไหวของกรรมกรให้ เป็นไปตามความต้องการของพรรค

พรรคคอมมิวนิสต์พยายามยุยงให้กรรมกรแข็งข้อ ก่อการนัดหยุดงาน และเมื่อใดก็ตามที่มีการขัดแย้งระหว่างนายทุนกับกรรมกร พรรคจะพยายามเข้าแทรกแซงสนับสนุนให้

กรรมกรต่อสู้กับนายทุนทันที การปฏิบัติงานของพรรคได้เริ่มรุนแรงขึ้นในปี ๑๙๓๔ เมื่อได้รับ
คำแนะนำจากสำนักงานภาคตะวันออกเฉียงเหนือของคอมมิวนิสต์โคจีนให้ทำการประท้วงหยุดงาน
ซึ่งได้รับการต่อต้านปราบปรามจากตำรวจอย่างรุนแรง

ประการที่สอง การเผยแพร่ลัทธิอุดมการณ์พรรคคอมมิวนิสต์มลายาให้ความสำคัญ
เน้นหนักไปยังนักเรียน เขาวชน นักศึกษาในสถาบันการศึกษา โดยเฉพาะนักเรียน
เขาวชนจีน ซึ่งอยู่ในสภาพที่สามารถสื่อความคิดกันได้ง่าย ทั้งนี้เพราะคอมมิวนิสต์มลายา
ตระหนักดีว่าเขาวชนและนักศึกษาเป็นกลุ่มคนที่มีความรู้และจะสามารถรับช่วงสานต่อภารกิจ
การปฏิวัติของพรรคได้ งานค่านเขาวชนจึงเป็นงานสำคัญยิ่ง ถ้าสามารถเอาชนะจิตใจ
เขาวชนแล้ว งานปฏิวัติในภายหลังก็จะก้าวหน้าและแจ่มใส จากการศึกษาพบว่า ผู้นำ
พรรคคอมมิวนิสต์มลายาส่วนใหญ่มาจากสหภาพกรรมกรและโรงเรียนจีนระดับกลาง และ
เอกสารพรรคยืนยันว่า โรงเรียนเป็นแหล่งผลิตผู้นำพรรคชั้นสูงประมาณ ๒๐ % โรงเรียน
จีนเป็นแหล่งที่มีบทบาทสำคัญในการปลุกฝังอบรมเขาวชนจีนให้เกิดความรู้สึกผูกพัน และมีความ
นิยมประเทศจีน อันเป็นสิ่งเอื้ออำนวยให้คอมมิวนิสต์แสวงประโยชน์ในการชักจูงเขาวชนจีนให้
เลื่อมใสอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ และได้พบเขาวชนจีนในมลายาที่ศึกษาในโรงเรียนจีน ได้รับ
การอบรมลัทธิคอมมิวนิสต์จากครูชาวจีนอย่างไคฉล เป็นเหตุให้อังกฤษต้องสั่งปิดโรงเรียน
สอนภาษาจีนเป็นจำนวนมาก^๒

พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้รับแนวนโยบายสร้าง "แนวร่วม" ในการต่อต้าน
ฟาสซิสต์ และอังกฤษอันเป็นนโยบายที่ถูกกำหนดขึ้นจากการประชุมโคจีนครั้งที่ ๗ ในปี
๑๙๓๕ ซึ่งที่ประชุมได้เห็นความสำคัญของการต่อสู้เพื่อเอกราชของประเทศอาณานิคม และ

^๑Robert A. Scalapino, The Communist Revolution in Asia.

(New Jersey : Prentice Hall Inc, 1965), p. 235.

^๒Miller, Menace in Malaya, p. 21.

การช่วยเหลือของคอมมิวนิสต์ที่จะสนับสนุนการต่อสู้ปลดแอกของประชาชนที่ถูกกดขี่^๑ และพรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้รับการกระตุ้นจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน เมื่อ ตุลาคม ๑๙๓๖ ให้ขยายการสร้างแนวร่วม^๒ คอมมิวนิสต์มลายาจึงได้กำหนดแนวทางการต่อสู้โดยสร้างแนวร่วมกับชาวนาและพวกต่อต้านจักรวรรดินิยม และรวมทั้งการร่วมมือกับนายทุนชาติ^๓

อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในช่วงแรกนี้ อยู่ในลักษณะของการจัดตั้งแสวงหาสมาชิกและเงินเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของพรรค^๔ ส่วนยุทธศาสตร์ปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในระยะแรกนั้น ยึดตามแนวทางเลนินคือมุ่งปฏิบัติการในเมือง โดยการก่อให้เกิดความวุ่นวายในเมือง อาทิเช่น การเดินขบวนการนัดหยุดงาน เป็นต้น และฉวยโอกาสสร้างอิทธิพลในหมู่กรรมกรในช่วงที่มลายาประสบกับปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ ในปี ๑๙๓๓ ที่มีปัญหาการว่างงานสูง อย่างไรก็ตาม ความพยายามของคอมมิวนิสต์ต้องประสบกับการปราบปรามของรัฐบาล ซึ่งทำให้งานของพรรคไม่ค่อยก้าวหน้า

นอกจากนั้น การที่พรรคคอมมิวนิสต์มลายาไม่สามารถดำเนินงานได้อย่างไค้ผล ยังเนื่องจากการที่พรรคคอมมิวนิสต์มลายาขาดผู้นำที่ดีที่จะคอยควบคุมและชี้แนะแนวทาง วางนโยบายในการต่อสู้ในแต่ละขั้นตอน และยิ่งไปกว่านั้นโครงสร้างของพรรค ๆ ก็ยังมีลักษณะที่ไม่เข้มแข็ง นับตั้งแต่ นายโจเซฟ คูครอช สมาชิกคอมมิวนิสต์ชาวฝรั่งเศสที่องค์การคอมินเทอรันส่งเข้ามาช่วยงานและถูกจับกุมแล้ว ทำให้การดำเนินงานของพรรค ๆ ขาดแนวทางที่ดี ในปี ๑๙๓๔ สำนักงานภาคตะวันออกเฉียงของคอมินเทอรันได้ส่งนายไล้เต็ก เข้ามาช่วย

^๑Charles B. McLane, Soviet Strategies in Southeast Asia.

(New Jersey : Princeton University Press, 1966), pp. 205-09.

^๒Ibid., p. 239.

^๓Hanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 19.

^๔Pye, Guerrilla Communism in Malaya, p. 58.

จัดโครงสร้างและวางแนวทางการทำงานของพรรค ฯ ให้ดีขึ้น ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับนายไล้เต็ก ที่แน่ชัดว่ามีประวัติความเป็นมาอย่างไร เพียงแต่นายไล้เต็กอ้างว่า เคยเดินทางไปฝรั่งเศส และรัสเซีย เพื่อรับการศึกษาลัทธิคอมมิวนิสต์ นายไล้เต็กได้มีส่วนอย่างมากในการกระตุ้นและสร้างกำลังใจให้สมาชิกพรรค ฯ ทำงานอย่างแข็งขันและจัดตั้งหน่วย (cell) ของพรรค ในระดับต่าง ๆ และในการประชุมของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในปี ๑๙๓๕ เขาได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่ง เลขาธิการพรรคคนแรกของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา^๑

ระยะที่สอง

พรรคคอมมิวนิสต์มลายาสามารถขยายตัวได้โดยอาศัยสงครามระหว่างจีน - ญี่ปุ่น ในปี ๑๙๓๗ ซึ่งญี่ปุ่นโคบายกแมนจูเรีย และจัดตั้งรัฐบาลแมนจูว์ เป็นเงื่อนไขให้คอมมิวนิสต์สามารถปลุกระดมความรักชาติและเรียกร้องให้ชาวจีนรวมตัวต่อต้านญี่ปุ่น โดยการจัดตั้งกลุ่มผู้รักชาติต่าง ๆ ขึ้นมา กลุ่มต่อต้านต่าง ๆ ดังกล่าว สามารถเรียกร้องการสนับสนุนด้านต่าง ๆ จากชาวจีนผู้รักชาติทั้งหลายซึ่งต้องการแสดงความรักชาติให้ปรากฏ^๒ อาจกล่าวได้ว่า กลุ่มต่อต้านศัตรู (Anti-Enemy Backing-up Group) ที่พรรคจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นองค์การบังหน้าในการรับการสนับสนุนจากประชาชนนั้น เป็นประโยชน์ในการกระตุ้นชาวจีนในการต่อต้านญี่ปุ่น และการดำเนินงานของกลุ่มทำให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นที่ยอมรับของประชาชนมากขึ้น^๓

เหตุการณ์สำคัญในประวัติพรรคคอมมิวนิสต์มลายาคือ สงครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญต่อเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และมลายา กล่าวคือ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาสามารถรวบรวมกำลังเป็นปีกแผ่นอย่างไม่เคยมีมาก่อน ทั้งนี้เพราะใน

^๑Miller, Menace in Malaya, pp. 35-37.

^๒Ibid., p. 31.

^๓Pye, Guerrilla Communism in Malaya, p. 63.

ระยะก่อนสงครามมหาเอเชียบูรพาจะเกิดขึ้นนั้น รัฐบาลอังกฤษต้องการประนีประนอมฝ่ายต่าง ๆ เขาคอยกัน ต่อมาได้มีการร่วมมือขับไล่อญี่ปุ่น ระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับรัฐบาลจีนที่จู่กิงในปี ๑๙๔๐ ในขณะที่เกี่ยวกับอังกฤษซึ่งในระยะแรกมีความลังเลใจในการร่วมมือกับคอมมิวนิสต์มลายา เริ่มถอนคลายการควบคุมพรรคคอมมิวนิสต์มลายา เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศอันดีของการร่วมมือต่อต้านญี่ปุ่น โดยการปล่อยตัวนักโทษการเมืองฝ่ายซ้ายออกจากคุก และพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเองก็ได้เปลี่ยนแปลงนโยบายจากการต่อต้านอังกฤษมาต่อต้านญี่ปุ่น และร่วมมือกับอังกฤษในการต่อสู้กับญี่ปุ่นผู้รุกราน คอมมิวนิสต์มลายาได้ก่อตั้งกองกำลังต่อต้านญี่ปุ่น (Malayan People's Anti-Japanese Army) เพื่อต่อสู้กับญี่ปุ่นและได้รับการสนับสนุนจากมวลชนทั้งในด้านอาหาร อาวุธ และข่าวสาร ด้วยเหตุนี้ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ พรรคคอมมิวนิสต์ประสบความสำเร็จในการเรียกร้องชาวจีนให้รักชาติและต่อต้านญี่ปุ่น และได้มีการจัดตั้งกลุ่มรักชาติต่าง ๆ มากมาย เช่น กลุ่มเลือดร้อน กลุ่มกำจัญทรยศ หน่วยกลาตาย ฯลฯ

ชัยชนะของญี่ปุ่นในการบุกมลายาในเดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๔๒ เป็นการทำลายเกียรติภูมิของอังกฤษในเอเชียให้หมดลง และในระหว่างระยะเวลาที่ญี่ปุ่นเข้าครอบครองมลายา ระหว่างปี ๑๙๔๒ - ๑๙๔๕ นั้น ญี่ปุ่นไม่ได้อำนาจให้ชาวมลายาเกิดความรู้สึกชาตินิยม ตรงกันข้ามญี่ปุ่นกลับใช้วิธีเดียวกับอังกฤษคือ ยกย่องผู้ปกครองชาวมาเลย์ และทำร้ายชาวจีนซึ่งถือว่าเป็นศัตรูทางการเมือง^๑ ดังนั้น การที่ญี่ปุ่นบุกมลายาจึงเป็นการช่วยส่งเสริมให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาสามารถขยายและสร้างอิทธิพลในหมู่ประชาชนมากขึ้น และที่สำคัญคือการที่ญี่ปุ่นได้ทำการกวาดล้างชาวจีน โดยอ้างว่าเป็นการปราบปรามคอมมิวนิสต์ การสังหารชาวจีนจำนวนมากโดยไม่มี การพิพากษาคดี ยังผลให้ชาวจีนจำนวนมากต้องหลบหนีภัยเข้าไปร่วมกับกองกำลังต่อต้านญี่ปุ่น และอีกส่วนร่วมต่อต้านญี่ปุ่นในเมือง กล่าวได้ว่า

^๑Osborne, Region of Revolt, p. 66.

การสังหารชาวจีนของญี่ปุ่นมีส่วนผลักดันให้กองกำลังของคอมมิวนิสต์ในป่าขยายตัว มีความเข้มแข็งมากขึ้นและช่วยสร้างแนวร่วมให้คอมมิวนิสต์อีกด้วย

อังกฤษยอมรับว่ากองกำลังคอมมิวนิสต์มีความเข้มแข็งและควรได้รับการสนับสนุนจากพันธมิตร ในปี ๑๙๔๓ อังกฤษได้ทำการเจรจากับผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์มลายา ให้ร่วมมือทางทหารในการต่อสู้กับญี่ปุ่น และให้กองกำลังของคอมมิวนิสต์อยู่ภายใต้การสั่งงานจากกองกำลังของฝ่ายพันธมิตร โดยพันธมิตรจะให้ความช่วยเหลือด้านอาวุธยุทโธปกรณ์ เงิน การฝึกอบรม การที่ทั้งสองฝ่ายทำสัญญาต่อกันทางทหารอย่างเปิดเผยโดยไม่มีการกล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับนโยบายภายนอกหน้าเมื่อสงครามสิ้นสุดลง จึงเป็นความสำเร็จของอังกฤษ และเป็นความล้มเหลวของผู้นำคอมมิวนิสต์มลายาที่ไม่แสวงประโยชน์จากการเจรจาทำข้อตกลงดังกล่าว การผิดพลาดครั้งนี้อาจเนื่องมาจากการขาดการติดต่อกับนโยบายดังกล่าวจากคอมมิวนิสต์สากล และแสดงถึงความบกพร่องในยุทธศาสตร์การปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเอง^๑

อย่างไรก็ตาม พรรคคอมมิวนิสต์มลายาพยายามดำเนินการประสานการต่อสู้ในเมืองกับป่าเข้าด้วยกัน โดยได้จัดตั้งสหภาพประชาชนต่อต้านญี่ปุ่น (Malayan People's Anti-Japanese Union) ขึ้นเพื่อสนับสนุนกองโจรในป่า และให้สหพันธ์ ฯ ทำหน้าที่ติดต่อกันระหว่างกองโจรกับชาวจีนที่เร่ร่อนในป่าเขา ซึ่งอพยพไปอยู่ในป่าในยุคเศรษฐกิจตกต่ำในระหว่างปี ๑๙๒๕ - ๑๙๓๓ ในปี ๑๙๔๓ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้ประกาศนโยบายขับไล่อังกฤษและจัดตั้งสาธารณรัฐมลายา โดยวิธีการร่วมมือระหว่างตัวแทนจากทุกเชื้อชาติเพื่อปกครอง และเป็นรัฐบาล นอกจากนั้น พรรคคอมมิวนิสต์ยังได้กล่าวถึงการยกฐานะกองกำลังต่อต้านญี่ปุ่นเป็นกองกำลังแห่งชาติ โดยจะร่วมมือกับรัสเซียและจีนในการสนับสนุนการต่อสู้เพื่อเอกราช^๒

^๑Hanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 42.

^๒Miller, Menace in Malaya, p. 43.

กล่าวได้ว่าสงครามโลกครั้งที่ ๒ ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาสามารถรวมตัวเป็นปึกแผ่น โดยอาศัยความรู้สึกชาตินิยมและความทารุณของญี่ปุ่นที่มีต่อชาวจีน และยังได้รับการสนับสนุนจากพันธมิตรอีกด้วย พรรคคอมมิวนิสต์มลายาจึงสามารถก่อตั้งกองกำลังที่เข้มแข็ง และสามารถเข้าไปมีอิทธิพลในประชาชนทุกกลุ่มทุกชนชั้น นั่นคือ สงครามโลกได้เปลี่ยนโฉมหน้าของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา โดยทำให้พรรคเติบโตและมีกองกำลังที่แข็งแกร่ง

ระยะที่สาม

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ สงบลง กองกำลังของคอมมิวนิสต์ได้ออกจากป่า ในช่วงระยะเวลานี้เป็นระยะที่พรรคคอมมิวนิสต์มลายา และกองกำลังได้รับความนิยมนับสนุนจากประชาชน เพราะเป็นกองกำลังเดียวที่ทำการต่อสู้กับญี่ปุ่นอย่างเข้มแข็ง ทั้ง ๆ ที่ความพ่ายแพ้ของญี่ปุ่นเป็นผลงานของพันธมิตรก็ตาม กองกำลังคอมมิวนิสต์ได้เดินแถวเข้าเมืองอย่างสง่างามเฉย ในฐานะผู้ชนะสงครามและเข้าควบคุมเมืองต่าง ๆ ทั่วประเทศรวมทั้งยึดทรัพย์สินของญี่ปุ่นไว้เป็นสมบัติ ซึ่งขณะนั้นอังกฤษกำลังประสบกับปัญหาการต่อสู้เรียกร้องเอกราชของอินเดีย ทำให้ต้องพะวงต่อปัญหาในอินเดียมากกว่ามลายา

ข้อผิดพลาดที่สำคัญของคอมมิวนิสต์มลายาคือ การไม่ขยายผลและฉวยโอกาสในขณะที่อังกฤษยังตั้งตัวไม่ติด ทำการปฏิวัติอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง เพื่อป้องกันการกลับมาของอังกฤษ นอกจากนั้นพรรคคอมมิวนิสต์มลายายังผิดพลาดในการตกลงยินยอมปลดอาวุธในเดือนธันวาคม ๑๙๔๕ โดยอังกฤษยินดีจ่ายเงินทดแทนเป็นค่าอาวุธปืนและจัดหางานให้แก่สมาชิกของกองกำลัง ซึ่งต่อมาในภายหลัง พรรคคอมมิวนิสต์มลายาภายใต้การนำของจีนเป็ง ได้กำหนดนโยบายครั้งนี้อา เป็นข้อผิดพลาดที่ไม่ใช้นโยบายรุก และยุติการใช้การต่อสู้ควยกำลังเพื่อต่อต้านอังกฤษ โดยยอมจำกัการเคลื่อนไหวของตนเองลงอยู่ภายใต้เงื่อนไขของกฎหมาย เช่นการนัดหยุดงานและเดินขบวน ซึ่งเท่ากับพรรคได้ละทิ้งบทบาทในการเป็นผู้ปกป้องชนชั้นกรรมาชีพ และเป็นการทรยศต่อมวลชน และยังกำหนดว่าไม่ได้

ฉวยโอกาสที่ญี่ปุ่นพ่ายแพ้โดยจัดตั้งรัฐบาลขึ้นปกครองมลายาเอง^๑

อังกฤษได้กลับเข้ามาในมลายาในเดือนกันยายน ๑๙๔๕ และได้เข้ายึดเมืองสำคัญ ๆ ในมลายาและควบคุมเส้นทางคมนาคมที่สำคัญ เพื่อควบคุมการเคลื่อนไหวของกองกำลังคอมมิวนิสต์ พวกคอมมิวนิสต์มลายาไม่ได้คาดมาก่อนว่า อังกฤษจะกลับเข้ามาควบคุมมลายาได้ในเวลาอันรวดเร็วเช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่ต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ มากมาย นอกจากนั้นพรรคคอมมิวนิสต์ยังประเมินมวลชนผิดพลาด โดยเข้าใจว่ามวลชนจะเข้าร่วมเรียกร้องเอกราชและต่อต้านอังกฤษ ชอบกพรองอีกประการหนึ่งของคอมมิวนิสต์ คือการแก้แค้นต่อตำรวจชาวมลายาและประชาชนที่ร่วมมือกับญี่ปุ่น โดยได้ทำการสังหารประชาชนเป็นจำนวนมาก ยังผลทำให้เกิดความรู้สึกหวาดกลัวขึ้นในหมู่ประชาชนทั่วไป ความหวาดกลัวดังกล่าวไม่ได้เพียงทำให้ชาวมลายาเกลียดคอมมิวนิสต์เท่านั้น แต่ยังเกลียดชังชาวจีนโดยส่วนรวมอีกด้วย ทำให้ชาวมลายาไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างชาวจีนทั่วไปกับชาวจีนที่เป็นคอมมิวนิสต์ออกจากกันได้

เมื่อกองทัพอังกฤษได้กลับเข้ายึดครองมลายาอีกครั้ง ในเดือนกันยายน ๑๙๔๕ นั้น อังกฤษได้จัดการปกครองมลายาชั่วคราวภายใต้รัฐบาลทหาร (British Military Administration) โดยไม่มีนโยบายที่จะให้มลายาเป็นเอกราชอย่างที่คอมมิวนิสต์หวัง ยิ่งไปกว่านั้น อังกฤษยังได้จัดเตรียมแผนการปกครองมลายาในรูปแบบอันไว้เรียบร้อยแล้ว คือ สหภาพมลายา (Malayan Union) การปกครองสหภาพมลายาเป็นการเปลี่ยนการปกครองจากการปกครองโดยอ้อมมาเป็นการที่อังกฤษปกครองเองโดยตรง สหภาพมลายาได้รวมเอารัฐมลายาทั้ง ๙ รัฐ โดยรวมทั้งปีนังและมะละกาเข้าไว้ด้วยกัน ส่วนสิงคโปร์ยังคงเป็นอาณานิคมของอังกฤษดั้งเดิม โครงสร้างการปกครองของ

^๑Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, p. 51.

^๒Pye, Guerrilla Communism in Malaya, p. 71.

สหภาพมลายายังคงให้มีตำแหน่งข้าหลวงอังกฤษและให้มีสภาบริหารและนิติบัญญัติ (Executive and Legislative Council) และสูลต่านถูกลดอำนาจลงมาเป็นเพียงผู้นำกิตติมศักดิ์ และเป็นประธานในสภาที่ปรึกษา (Malay Advisory Council) ซึ่งทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่ข้าหลวงอังกฤษ และปัญหาที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลามเหมือนผู้นำทางศาสนา อังกฤษมีเจตนาที่จะพยายามแก้ไขปัญหามลหลายเชื้อชาติในมลายา โดยการประสานประชาชนในชาติให้มีผลประโยชน์ร่วมกัน สร้างความเสมอภาคและไม่มีกีดกันแบ่งแยกชนในชาติ โดยกำหนดให้ชาวต่างศาที่เกิดในมลายา เช่น ชาวจีน ชาวอินเดีย จะได้สัญชาติมลายา และยังเปิดโอกาสให้ชาวต่างศาที่เข้ามาอยู่ในมลายาเป็นเวลานานสามารถโอนสัญชาติเป็นมลายาได้อีกด้วย ซึ่งจะทำให้ชาวต่างศาสามารถมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งและเข้ารับราชการได้ ซึ่งแต่เดิมไม่เคยมีมาก่อน^๒

ชาวมลายูได้ทำการต่อต้านการก่อตั้งสหภาพมลายา ทั้งนี้เพราะชาวมลายูยังมีความรู้สึกผูกพันต่อสูลต่าน และเห็นว่าเป็นการลดฐานะของสูลต่าน ขณะเดียวกันก็ให้สิทธิแก่ชาวจีนและชาวอินเดีย ซึ่งเป็นผูกรักษาอำนาจทางเศรษฐกิจให้เท่าเทียมชาวมลายู^๓ อันจะทำให้ชาวจีนเป็นผู้มีอำนาจในมลายา ทั้งทางเศรษฐกิจและการเมือง นอกจากนี้ยังมีชาวมลายูอีกกลุ่ม ต่อต้านที่อังกฤษไม่ได้ให้อเอกราชแก่มลายาในการปกครองตนเอง ในช่วงระยะหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ นี้ จึงได้มีความเคลื่อนไหวในการก่อตั้งพรรคการเมืองต่าง ๆ ขึ้นมา อังกฤษได้รับการต่อต้านอย่างมากจากชาวมลายู ซึ่งตรงข้ามกับชาวจีนที่ได้รับประโยชน์จากการปกครองรูปแบบใหม่ กลับไม่สนใจที่จะแสดงความคิดเห็นด้วยกับสหภาพมลายา ดังนั้น อังกฤษจึงได้ถอนปรนต่อชาวมลายู โดยตั้งคณะทำงานขึ้นเพื่อร่างรัฐธรรมนูญใหม่

^๑Purcell, Communist or Free, p. 53.

^๒R.S. Milne, Government and Politics in Malaya. (Boston : Houghton Mifflin Company, 1967), p. 29.

^๓G.L. Peet, Political Question of Malaya. (New York : Cambridge University Press, 1949), p. 6.

โดยไม่มีชาวจีนร่วมเป็นกรรมการด้วย รัฐธรรมนูญใหม่นี้ร่างเสร็จในเดือนพฤศจิกายน ๑๙๔๖ และกำหนดรูปแบบการปกครองมลายาเป็นสหพันธมลายา (The Federation of Malaya) และให้มีการแบ่งสัดส่วนที่นั่งในสภานิติบัญญัติ (Legislative Council) โดยชาวมลายู มีที่นั่ง ๒๒ ที่นั่ง ชาวจีนมี ๑๔ ที่นั่ง จากทั้งหมด ๕๐ ที่นั่ง ของสมาชิกที่มาจากการแต่งตั้ง^๑

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ชาวมลายูได้เริ่มต้นตัวทางการเมือง และมีความรู้สึกชาตินิยมด้วย แต่เป็นชาตินิยมที่ปลุกสำนึกขึ้น โดยชาวอินโดนีเซีย และได้มีการก่อตั้งพรรคชาตินิยมมลายา (Malay Nationalist Party, MNP) ในปี ๑๙๔๕ โดยมี อินโดนีเซียอยู่เบื้องหลัง^๒ จึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากชาวมลายูส่วนใหญ่ และชาวมลายูได้เริ่มมีการรวมกลุ่มเป็นกลุ่มพลังทางการเมือง โดยได้ก่อตั้งเป็นขบวนการเคลื่อนไหวของแหลมมาเลย์ (Malay Peninsula Movement) ที่ยะโฮร์ โดยมี คาโต๊ะ ออน บิน จัฟฟาร์ เป็นผู้ก่อตั้ง และต่อมาในเดือนมีนาคม ๑๙๔๖ ได้ก่อตั้งเป็นพรรคแห่งชาติมลายา (The United Malays National Organization, UMNO) ซึ่งอ้างว่าชาวมลายูได้ให้การสนับสนุน ๗๐ - ๘๐ % กล่าวโดยสรุปได้ว่า หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ชาวมลายูได้มีความตื่นตัวในการเข้าร่วมทางการเมืองสูง

โดยเหตุที่พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้มีส่วนร่วมด้วยพันธมิตรในการต่อสู้กับญี่ปุ่นในมลายา ดังนั้น เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลง อังกฤษจึงได้ยอมรับโดยทางพฤตินัยให้พรรคคอมมิวนิสต์เคลื่อนไหวได้อย่างถูกกฎหมาย^๓ แม้ว่าจะไม่ได้มีการยอมรับอย่างเป็นทางการ

^๑Purcell, Malaya : Communist or Free, p. 55.

^๒Ibid., p. 50.

^๓Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, p. 25., Miller, Menace in Malaya, p. 13., Sir Robert Thomson, Defeating Communist Insurgency. (London : Chatto & Windus, 1966), p. 16.

ทางการ อังกฤษยังได้ให้เกียรติแก่กองกำลังคอมมิวนิสต์ โดยให้ส่งตัวแทนไปร่วมในพิธีสวนสนามฉลองชัยชนะในอังกฤษ และพรรคคอมมิวนิสต์มลายายังได้รับคำเชิญจากอังกฤษให้ส่งผู้แทนเข้าร่วมในสภาที่ปรึกษา (Advisory Councils) และพบว่าสภาที่ปรึกษาหลายแห่งได้มีการแอบประชุมลับกัน ซึ่งทำให้คอมมิวนิสต์สามารถเข้าครอบงำได้

พรรคคอมมิวนิสต์มลายาพิจารณาว่า อังกฤษยังมีความเข้มแข็งอยู่มากในมลายา และกระแสดการปฏิวัติของประชาชนในประเทศยังต่ำอยู่ และไม่อาจพึ่งการช่วยเหลือสนับสนุนจากพรรคคอมมิวนิสต์ต่างประเทศได้ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาจึงต้องใช้ยุทธศาสตร์ในการปฏิวัติโดยการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างเปิดเผย ถูกต้องตามกฎหมายที่อังกฤษเปิดช่องไว้ให้ อันเป็นยุทธศาสตร์ที่เลนินได้วางไว้คือ แนวทางการต่อสู้ถูกกฎหมายกับผิดกฎหมาย ในการเดินทางไปเยือนฮองกงของนายไลเต็กเมื่อปี ๑๙๔๖ และได้มีโอกาสพบกับสมาชิกชั้นนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ก็ตกลงแนะนำให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาคำเนินการปฏิวัติ โดยผ่านการต่อสู้ตามรูปแบบของกฎหมายและรัฐธรรมนูญที่เปิดช่องทางไว้ให้ และให้มุ่งสร้างแนวร่วม^๒ อันเป็นการสืบทอดแนวนโยบายสร้างแนวร่วมตามมติของการประชุมโคมินเทิร์น ครั้งที่ ๗ ในปี ๑๙๓๕ ที่พรรคคอมมิวนิสต์มลายายังคงปฏิบัติตามไปจนถึงปี ๑๙๔๗^๓ และในการประชุมคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในเดือนมกราคม ๑๙๔๖ นายไลเต็กได้รับการสนับสนุนให้เป็นเลขาธิการพรรคฯ ต่อไป เขาก็ยังได้คงเห็นว่าพรรคต้องธำรงรักษาสันติภาพ^๔ และดำเนินการเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิวัติตาม

^๑Miller, Menace in Malaya, p. 61.

^๒Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, p. 44., Miller, Menace in Malaya, p. 64.

^๓McLane, Soviet Strategies in Southeast Asia, p. 207.

^๔Ibid., p. 308.

แนวทางการเดิน โดยการประท้วงนักหยุดงาน เกินขบวน ฯลฯ นายไล้เต็กเป็นผู้นำพรรค ฯ ที่มีความเชื่อมั่นในแนวทางการเดิน โดยเขาเชื่อว่าสถานการณ์ทางการเมืองโลกภายใต้การบีบบังคับของสหรัฐ ฯ จะทำให้ประเทศอาณานิคมต่าง ๆ ได้รับความเอกราชรวมทั้งหลายด้วย เขา มีความเห็นว่าอังกฤษกำลังจะทิ้งพม่า และมลายาคงจะเป็นประเทศต่อไปที่อังกฤษจะให้เอกราช แต่ นายไล้เต็กต้องผิดหวัง เพราะหลังจากที่อังกฤษวางมือจากพม่าแล้ว มิได้ให้เอกราชแก่ มลายาเป็นรายต่อไป นายไล้เต็กได้ยอมรับข้อเสนอของอังกฤษที่ให้กองกำลังวางอาวุธ แต่ พรรคคอมมิวนิสต์มลายา มิได้วางอาวุธทั้งหมด ยังคงรักษาอาวุธอีกส่วนหนึ่ง รวมทั้งกองกำลังไวโนป้า และเป็นกองกำลังที่เข้มแข็ง มีประสิทธิภาพ และเพื่อเป็นช่องทางในการติดต่อกับพรรคกับสมาชิกกองกำลังที่วางอาวุธ พรรคได้ก่อตั้งสมาคมอดีตทหารต่อต้านญี่ปุ่นขึ้น (The Malayan People's Anti-Japanese Army Ex-Service Comrades Association) และยังเป็นเครื่องมือในการดำเนินงานสร้างแนวร่วมทางการเมืองของพรรค เมื่ออังกฤษได้ยอมให้คอมมิวนิสต์ดำเนินการเคลื่อนไหวได้อย่างเปิดเผยนั้น คอมมิวนิสต์มลายาได้เปลี่ยนเป้าหมายของการโจมตีจากญี่ปุ่นมาเป็นอังกฤษอีกครั้งหนึ่ง จุดอ่อนที่คอมมิวนิสต์นำมาโจมตีคือการที่อังกฤษไม่ยอมให้เอกราชแก่มลายา ต่อมา ในปี ๑๙๕๕ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้ประกาศเรียกร้องต่ออังกฤษขอให้มลายามีรัฐธรรมนูญ รวมทั้งเสรีภาพขององค์การทางการเมือง สิทธิมนุษยชน การปกครองตนเอง สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง และสิทธิของสตรี แต่อังกฤษเพิกเฉยต่อขอเรียกร้องดังกล่าว

ในช่วงระยะเวลาี้ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาเริ่มเคลื่อนไหวในเมืองโดยสร้างแนวร่วมอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้เพราะมีความเชื่อว่าอังกฤษในช่วงระยะเวลาดังกล่าวเหมือนกับญี่ปุ่น ในช่วงสงครามที่มิแตกคนเกลียดชัง พรรค ฯ จึงมุ่งสร้างแนวร่วมผ่านองค์การ

^๑Richard Clutterbuck, Guerrillas and Terrorists. (London : Faber and Faber Limited, 1977), p. 38.

ต่าง ๆ ที่ถูกกฎหมาย อาทิ องค์การกรรมกร พรรคการเมือง องค์การเยาวชน สมาคมสตรี และสมาคมคึกคักทหารต่อต้านญี่ปุ่น พรรคคอมมิวนิสต์มลายาพยายามอวดอ้างต่อประชาชนว่าเป็นพรรคของผู้รักชาติ เพราะว่าได้เข้าต่อสู้ปกป้องมลายาจากญี่ปุ่น เป็นพรรคการเมืองในระบอบประชาธิปไตย และได้รับการสนับสนุนจากพันธมิตร^๑ อันเป็นความพยายามในการแปรเปลี่ยนความรักชาติให้มาสู่การนิยมพรรคคอมมิวนิสต์มลายา นอกจากนี้พรรคยังได้ดำเนินการเคลื่อนไหวอย่างปกปิดซ่อนเร้นในเวลาเดียวกันด้วย แต่ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร และยังคงเผชิญกับการปราบปรามของอังกฤษด้วย^๒

พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้ยึดแนวทางที่เลนินได้สอนไว้ในเรื่องการต่อสู้ในรูปแบบของสถาบันทางการเมืองของฝ่ายรัฐบาลและเลือกรูปแบบที่มีประสิทธิภาพในแต่ละชั้น เพราะขณะนั้นประชาชนชาวมาเลย์มีความตื่นตัวทางการเมืองและจัดตั้งพรรคการเมืองเพื่อต่อสู้ทางการเมืองเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ จากอังกฤษ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาจึงปรับยุทธวิธีการต่อสู้ตามแนวทางที่มวลชนเลื่อมใส โดยการเข้าร่วมการต่อสู้ทางการเมือง และการเลือกตั้งในระบอบรัฐสภา และมีส่วนสนับสนุนให้มีการก่อตั้งพรรคสหภาพประชาธิปไตยมลายา (Malayan - Democracy Union) ซึ่งเป็นพรรคชาวจีน และการก่อตั้งสภาประชาชาติมลายาเพื่อการปฏิบัติการรวม (All - Malayan Council of Joint Action, AMCJA) โดยมีพรรคสหภาพประชาธิปไตยมลายาเป็นแกนนำ ในเดือนธันวาคม ๑๙๔๖ เพื่อรวบรวมพรรคการเมืองต่าง ๆ เข้าด้วยกัน อาทิ พรรคชาตินิยมมลายา พรรคแรงงานแห่งสหพันธ์มลายา พรรคสภาอินเดีย (Malayan Indian Congress, MIC)^๓ พรรคคึกคักทหารต่อต้านญี่ปุ่น พรรคเยาวชนประชาธิปไตยใหม่ (The Malayan New Democratic

^๑ Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, p. 39.

^๒ Pye, Guerrilla Communism in Malaya, pp. 76-78., Clutterbuck, Riot and Revolution, pp. 46-52.

^๓ ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นพรรค Malaysian Indian Congress

Youth) พรรคสตรี และพรรคเยาวชน โดยมีวัตถุประสงค์ ๒ ประการคือ^๑

๑. รวบรวมชาวมลายาทั้งหมดเข้าด้วยกัน รวมทั้งสิงคโปร์ด้วย
๒. ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน ฯ
๓. มีสิทธิเสมอภาคทางการเมือง
๔. ยอมรับฐานะอันชอบธรรมของสุลต่านซึ่งบัญญัติไว้ในกฎหมาย
๕. การดูแลกิจการทางศาสนาและวัฒนธรรมของชาวมลายาเป็นกิจการของชาวมลายา
๖. ส่งเสริมให้มีการพัฒนาการในสังคม

แม้ว่าต่อมาจะได้มีการแยกตัวของพรรคชาตินิยมและพรรคเยาวชนมาตั้งเป็นพรรคของชาวมลายา โดยชื่อสภาชาวมลายาเพื่อการปฏิบัติการร่วม (Malay Council of Joint Action) และองค์การแนวร่วมประชาชน (Putera) แต่สภาประชาชาติมลายาและองค์การแนวร่วมประชาชนก็ยังคงเป็นพันธมิตรต่อกัน และได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากสหภาพแรงงาน นอกจากนั้นคอมมิวนิสต์ได้พยายามสร้างแนวร่วมประชาชาติที่กว้างขวางเพื่อขจัดข้อกล่าวหาที่ว่าพรรคคอมมิวนิสต์เป็นของชาวจีนอีกด้วย

ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์มลายากำลังพะวงต่อการขยายงานแนวร่วมทางการเมืองในเมือง และก่อความวุ่นวายขึ้นภายในเมือง พรรคคอมมิวนิสต์ได้ละเลยการดำเนินงานจัดตั้งในเขตชนบท จึงทำให้การสนับสนุนในเขตชนบทลดลง ซึ่งคณะกรรมการการเมืองของพรรคเองก็ยอมรับว่าบกพร่องละเอียดในเรื่องนี้^๒

พรรคคอมมิวนิสต์มลายาพยายามบายเบนการต่อสู้ประท้วงทางด้านเศรษฐกิจ การนัดหยุดงานเพื่อเพิ่มค่าแรงงานและสวัสดิการของกรรมกร เป็นการประท้วงต่อสู้ทางการเมือง

^๑Purcell, Malaya : Communist or Free, p. 59.

^๒Balance, Malaya : The Communist Insurgency War 1948-1960,

เมืองและพรรคสามารถมีอิทธิพลในองค์การกรรมกรต่าง ๆ อย่างไม่กี่ก็ตาม เมื่อพรรคจัดให้มีการนัดหยุดงานเพื่อการฉลองวันครบรอบความพ่ายแพ้ของอังกฤษในสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๔๖ กลับต้องประสบกับการต่อต้านและปราบปรามอย่างรุนแรงจากรัฐบาลซึ่งก่อนหน้านี้คอมมิวนิสต์ได้ทำการประท้วงรัฐบาลมาแล้วในเดือนมกราคม เพื่อให้ปล่อยตัวสมาชิกพรรคที่รัฐบาลจับกุมไว้โดยไม่มีเงื่อนไข ความล้มเหลวดังกล่าวของพรรคมีสาเหตุจากการขาดการโฆษณาและการกระตุ้นประชาชนให้เข้าร่วมประท้วง และการประเมินพลังมวลชนสนับสนุนผิดไป จึงทำให้การประท้วงในเดือนกุมภาพันธ์ไม่ประสบผลตามที่คาดการณไว้

การดำเนินงานของนายไลต์ได้ก่อให้เกิดสร้างความรู้สึกไม่พอใจให้แก่สมาชิกชั้นนำคนอื่น ๆ ของพรรคคอมมิวนิสต์มากมาย แต่ไม่สามารถทำอะไรได้เต็มที่ ทั้งนี้เพราะไลต์เรียกประชุมพรรค โดยอ้างว่าสถานการณ์ไม่ปลอดภัย อันเป็นสาเหตุให้สมาชิกชั้นนำคนอื่น ๆ รู้สึกว่านายไลต์พยายามรวมอำนาจไว้คนเดียว^๑ จึงทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นภายในพรรค และต่อมามีความเคลื่อนไหวในการต่อต้านหาหาความเป็นผู้นำของนายไลต์ เมื่อหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งรายงานข่าวว่า เขามีส่วนเกี่ยวข้องกับการทรยศหักหลังพรรคในกรณีการประชุมที่บาตูเคฟ^๒ และสมาชิกยังมีความสงสัยในเรื่องการเงินของพรรค โดยนายไลต์ได้ถูกสงสัยว่าจะทุจริตต่อเงินทุนของพรรค นอกจากนี้ ในระหว่างการประชุมพรรค สมาชิกได้ซักถามถึงปัญหาเรื่องการเงินและแผนการปฏิวัติ และมีกรเรียกร้องให้พรรคใช้นโยบายที่แข็งแกร่งกว่านี้^๓

^๑ Ibid., p. 48.

^๒ เป็นเหตุการณ์ที่นายไลต์ได้เรียกประชุมพรรคครั้งใหญ่ที่บาตูเคฟ ซึ่งอยู่ชานกรุงกัวลาลัมเปอร์ในเดือนกันยายน ๑๙๔๖ แต่ข่าวการประชุมได้ลวงไปถึงญี่ปุ่นและเขาโจมตีในระหว่างที่มีการประชุม ทำให้พรรคต้องสูญเสียสมาชิกชั้นนำจำนวนมาก แต่นายไลต์ก็หลบหนีจากการถูกโจมตีไปได้

^๓ Ibid., p. 83.

นโยบายการต่อสู้ตามหนทางกฎหมายโคลีนส์คลอง เมื่อนายไล้เต็กไหลหนีไปจากพรรค ก่อนที่จะมีการประชุมพรรคในเดือนมีนาคม ๑๙๔๘ เพื่อทำการชักฟอกเขาถึงเรื่องการเงิน รวมทั้งนโยบายการต่อสู้ของเขา นายไล้เต็กไหลหนีไปพร้อมกับเงินของพรรคจำนวนมาก^๑

ระยะที่ดี

หลังจากนายไล้เต็กไหลทรยศต่อพรรคและหลบหนีไป พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้ เปลี่ยนแนวทางการต่อสู้ โดยเปลี่ยนแนวทางสันติไปสู่แนวทางรุนแรงด้วยการทำสงคราม กองโจร

มีการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์มลายา ครั้งที่ ๔ ในเดือนมีนาคม ๑๙๔๘ และ ครั้งที่ ๕ ในเดือนพฤษภาคม ซึ่งในการประชุมดังกล่าวไม่สามารถระบุได้อย่างแน่นอนว่า ครั้งใดที่มีการตัดสินใจในนโยบายให้เปลี่ยนการต่อสู้ไปสู่การก่อการร้าย เอกสารการประชุมได้ประเมินถึงสถานการณ์ในมลายาขณะนั้นว่า

"ความขัดแย้งระหว่างประชาชนกับอังกฤษ ได้เริ่มรุนแรงและแหลมคมมากขึ้น และ ภายใต้สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่เสื่อมนี้ ที่ประชาชนเรียกร้องการนำของพรรคให้ ทำการปฏิวัติด้วยกำลังอาวุธ"^๒

การที่คอมมิวนิสต์ต้องเปลี่ยนมาใช้วิธีการรุนแรง เนื่องจากความล้มเหลวในการ ต่อสู้ตามวิถีทางกฎหมาย พรรคไม่สามารถแทรกซึมควบคุมการเคลื่อนไหวของกรรมกรได้ อย่างมีประสิทธิภาพ สาเหตุหนึ่งเนื่องจากพรรคประเมินกำลังตัวเองสูงเกินไป ขณะเดียวกัน อังกฤษก็พยายามทำลายพลังของคอมมิวนิสต์ในหมู่กรรมกร โดยการระบุดูดสมบัติของผู้ที่จะเป็น

^๑ Clutterbuck, Riot and Revolution, p. 54., Pye, Guerrilla Communism in Malaya, p. 84., Hanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 59.

^๒ Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, p. 49.

สมาชิกองค์การกรรมกรไคว่ต้องทำงานมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี^๑

ความล้มเหลวของการพยายามก่อความวุ่นวายในเมือง โดยการชักนำให้มีการประท้วงนัดหยุดงาน เติบโตขึ้นต่อต้านรัฐบาลของพรรคไม่ค่อยประสบผลสำเร็จ และโดนปราบปรามจากรัฐบาลอย่างรุนแรง นอกจากนี้ในช่วงหลังเมื่อเกิดสงครามเกาหลี ทำให้เศรษฐกิจของมลายาคึกคัก เนื่องจากรายได้หลักของมลายาคือ ยาง และกบุง ไคว่ราคาดี ทำให้ฐานะความเป็นอยู่โดยส่วนรวมของกรรมกรชาวมา ซึ่งเป็พลังสำคัญของการปฏิวัติ มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น อันเป็นการลดเงื่อนไขในการปลุกระดมของคอมมิวนิสต์

การที่พรรคหันไปใช้แนวทางรุนแรง หลังจากที่ถูกนำฝ่ายแนวทางสันติคือ นายไลเต็ก อดีตผู้นำพรรคไคว่ทรยศและหลบหนีจากพรรคไปพร้อมด้วยเงินของพรรค เนื่องจาก กรรมกรกลางพรรคจำต้องเลือกทางออกโดยการประนามนายไลเต็กว่าเป็นผู้ทรยศต่ออุดมการณ์ และประนามแนวทางการต่อสู้ของนายไลเต็กว่าเป็นหนทางที่ผิดพลาด พรรคยังได้เริ่มทำการสืบสวนถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับนายไลเต็ก นับแต่นายไลเต็กหายไปในเดือนมีนาคม ๑๙๔๘ ไคว่ขอสรุปว่านายไลเต็กเป็นพวกนักฉวยโอกาสกระทำตัวเป็นสายลับให้แก่องค์กฤษ^๒ คุ้มเหตุนี้ จึงเป็ง ซึ่งได้รับการเลือกให้เป็นผู้นำพรรคคนใหม่ จึงไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากการแสดงตัวเองให้แตกต่างจากนายไลเต็ก โดยการเลือกดำเนินนโยบายรุนแรง อันเป็นการสนองตอบต่อความต้องการของพรรคที่จะใช้วิธีการรุนแรง ในปี ๑๙๔๗ พรรคไคว่สนับสนุนให้มีการก่อการประท้วงนัดหยุดงาน ประมาณ ๓๐๐ ครั้ง รวมทั้งการก่อการรุนแรง

^๑Milne, Government and Politic in Malaysia, p. 32.

^๒Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, pp. 39-43., Miller, Menace in Malaya, p. 39., Noel, Baber, The War of the Running Dog, (London : Fontana Book, 1977), p. 32.

แต่อย่างไรก็ดี การประท้วงนัดหยุดงานของกรรมกรเป็นความผิดพลาดบกพร่องของฝ่ายรัฐบาล และนายจ้างที่ละเลยเพิกเฉย ไม่พยายามร่วมมือในการแก้ไขปัญห ทำให้การประท้วงขยายตัวกว้างขวางออกไป

นอกจากปัจจัยภายในที่ทำให้พรรคต้องเปลี่ยนแนวนโยบายแล้ว ปรากฏว่ากระแสการเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์สากลในการชักจูงใจให้พรรคคอมมิวนิสต์ท้องถิ่นต่าง ๆ หันมาสู่แนวทางรุนแรง พรรคคอมมิวนิสต์มาลายาได้เข้าร่วมการประชุมคอมมิวนิสต์แห่งเครือจักรภพอังกฤษ (British Empire Communist Conference) ในเดือนมกราคม ๑๙๔๗ และเข้าร่วมการประชุมเอชชนคอมมิวนิสต์ที่กรุงปรากในเดือนกรกฎาคม ๑๙๔๗ การประชุมสภาเอชชนเอเชียที่เมืองกัลกัตตาในเดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๔๘ ที่โซเวียตเข้าไปสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ในการประชุมดังกล่าวได้มีมติเรียกร้องให้ดำเนินการต่อสู้และทำการปฏิวัติโดยทุกวิถีทาง^๒ และปรากฏว่าช่วงนั้น สงครามกองโจรในเวียดนามและในฟิลิปปินส์ได้เริ่มแล้ว

การเตรียมการของพรรคเพื่อทำการรบบแบบกองโจรตามแนวทางที่เหมาะสมได้วางไว้ได้เริ่มโดยการก่อตั้งกองกำลังต่อต้านอังกฤษ แต่เกิดการผิดพลาดที่สมาชิกพรรคบางคนถูกจับกุม ทำให้ความลับในการเคลื่อนไหวเพื่อการต่อสู้ถูกเปิดเผย พรรคจึงเรียกร้องให้อดีตทหารกองกำลังต่อต้านญี่ปุ่นที่ปลดอาวุธหลังสงครามโลกเข้าป่า แต่เพราะว่าการติดต่อกับไม่มีประสิทธิภาพ และความลับถูกเปิดเผย ดังนั้น จึงมีชาวจีนเข้าป่าไม่มากนัก พรรคจึงต้องทำการผลิตันกรบรุ่นใหม่ ขณะเดียวกันที่ดำเนินงานผ่านองค์การแนวร่วมให้ก่อความวุ่นวายในเมือง^๓ กำลังของคอมมิวนิสต์เมื่อเริ่มทำสงครามกองโจรมีประมาณ ๕ พันคน

^๑Ibid., p. 66.

^๒Gullick, Malaya, p. 98.

^๓Clutterbuck, Riot and Revolution..., p. 167.

เชื่อมั่นในการดำเนินการก่อกำเนิดของคอมมิวนิสต์คือ^๑

๑. ทำลายรากฐานทางเศรษฐกิจของมลายาโดยการก่อกวน โจมตีสวนยาง และเหมืองแร่ที่ชาวต่างประเทศเป็นเจ้าของ ทั้งนี้เพราะสวนยางและเหมืองแร่เป็นแหล่งที่มาของรายได้หลักของมลายา นอกจากนี้ยังมุ่งโจมตีสถานีตำรวจอีกด้วย
๒. จัดตั้งเขตปลดปล่อยเพื่อเป็นฐานในการปฏิบัติการ ชักชวนหาสมาชิกและขยายเขตปลดปล่อยออกไป
๓. จัดตั้งกองกำลังมวลชนโดยการแปรสภาพกองกำลังต่อต้านญี่ปุ่นมาเป็นกองกำลังต่อต้านอังกฤษ และสร้างแนวร่วมระหว่างกรรมกรและชาวนาขึ้น แต่ปัญหาในการสร้างแนวร่วมก็คือกรรมกรส่วนใหญ่เป็นชาวจีนและชาวอินเดียน ส่วนชาวนาเป็นชาวมาเลย์

นอกจากนี้ พรรคคอมมิวนิสต์มลายายังได้ใช้ความไม่พอใจทางการเมืองของชาวจีนที่มีต่ออังกฤษ เป็นเงื่อนไขหนึ่งในการต่อสู้ ชาวจีนมีความไม่พอใจที่อังกฤษก่อตั้งสหพันธ์มลายา โดยที่ชาวจีนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องและถูกจำกัดสิทธิซึ่งสมาคมหอการค้าจีนได้ประท้วงโดยลาออกจากฝ่ายบริหารและสภา

ทางการเมืองมลายามีความเชื่อว่า การก่อกำเนิดของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นผลมาจากการประชุมที่กัลกัตตา พรรคฯ ได้รับคำสั่งให้ดำเนินการต่อต้านจักรวรรดินิยม พรรคจึงยุให้กรรมกรนัดหยุดงาน ก่อความไม่สงบ ปลดและย้ายผู้นำกรรมกรที่ไม่ร่วมมือกับพรรค โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อขับไล่อังกฤษออกจากมลายา และจัดตั้งสาธารณรัฐประชาชนภายใต้การนำของคอมมิวนิสต์ คอมมิวนิสต์ได้เริ่มโจมตีเจ้าของสวนยางชาวต่างประเทศในเดือนมิถุนายน ๑๙๔๘ แต่การก่อกำเนิดในระยะแรกนั้นก็ไม่ได้รุนแรงมากนัก เป็นเพียงการโจมตีนาน ๆ ครั้ง และมีลักษณะเป็นการปฏิบัติการเพื่อตอบสนองต่อเจตนารมณ์ร่วมของการประชุมที่กัลกัตตา

^๑Peet, Political Question of Malaya, p. 21.

แต่ว่าฝ่ายรัฐบาลกลับประโคมข่าวการปราบปรามอย่างรุนแรง^๑ และอังกฤษได้ประกาศภาวะฉุกเฉินในเดือนเดียวกันนั้นเอง เพื่อทำการปราบปรามคอมมิวนิสต์

ในระยะแรกของการก่อกองร้ายคอมมิวนิสต์เป็นฝ่ายได้เปรียบในการสู้รบ ใ้ทำการลอบชุ่โจมตี่ และถอยไปหลบซ่อนตัวในป่า โดยกระจายกำลังเป็นหน่วยย่อยตามแบบของสงครามจรยุทธ์ และกำลังฝ่ายรัฐบาลก็ไม่มีประสบการณ์ในการสู้รบกับกองโจร อย่างไรก็ตามแม้ว่าคอมมิวนิสต์จะประสบความสำเร็จในการสร้างความยุ่งยากภายในประเทศได้ แต่ก็ถูกการกดดันปราบปรามอย่างหนักจากรัฐบาลในเวลาต่อมา โดยอังกฤษนำกำลังจากภายนอกประเทศมาเสริมกำลัง กองกำลังของกองโจรที่มีประสิทธิภาพจึงได้ถูกทำลายโดยทหารอังกฤษ การต่อต้านอย่างรุนแรงของรัฐบาลทำให้การคักชุมโจมตี่โจมตี่ของคอมมิวนิสต์ตลอดจนการรวบรวมกำลังเพื่อต่อต้านรัฐบาลขาดประสิทธิภาพ นอกจากนั้น การใช้วิธีการปฏิวัติที่รุนแรงรวดเร็ว ทำให้คอมมิวนิสต์ต้องสูญเสียนายหลุย (Lau Yew) กรรมมาธิการฝ่ายทหารของพรรคไปในการรบที่สลังงอร์ในเดือนกรกฎาคม ๑๙๔๘^๒ ต่อมาเมื่ออังกฤษเริ่มแผนการปิดล้อมกองโจร ทำให้การตั้งฐานที่มั่นในเขตนบพไม่สามารถทำได้ กองโจรต้องถอยร่นเข้าไปในป่าทึบ ซึ่งทำให้กองทหารของตนขาดการสนับสนุนจากพลังมวลชน และเนื่องจากว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในช่วงนี้ยังคงมีลักษณะเป็นพรรคทางด้านเชื้อชาติอยู่ กล่าวคือ เป็นพรรคของชาวจีนโดยมีชาวจีนเป็นสมาชิกประมาณ เก้าสิบกว่าเปอร์เซ็นต์จึงทำให้ไม่สามารถหาความสนับสนุนจากมาเลย์ได้

ชัยชนะของการปฏิวัติในจีน โดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนภายใต้การนำของเหมาเจ๋อตุง ในปี ๑๙๔๙ ได้ส่งผลสะท้อนมายังคอมมิวนิสต์ในมลายา ทำให้คอมมิวนิสต์ได้รับการปลุกเร้าทางจิตใจในการปฏิวัติ เพื่อกำลังใจและความหวังในการโค่นล้มอังกฤษ

^๑Purcell, Malaya : Communist or Free, p. 61.

^๒Hanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 65.

พรรคคอมมิวนิสต์มาลายาได้ยอมรับความสำคัญและความจำเป็นในการสร้างพลังมวลชน สนับสนุนจากทุกเชื้อชาติ มิใช่จากชาวจีนเพียงชนชาติเดียว ทั้งนี้เพราะตระหนักดีว่าภารกิจการปฏิวัติจะมีความสำเร็จได้โดยปราศจากการสนับสนุนจากทุกชนเผ่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการทำสงครามกองโจร จรยุทธ และไชยยุทธศาสตร์ป่าลอมเมือง จำต้องอาศัยการสนับสนุนจากชาวชนบท ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวมลายู พรรคจึงต้องปรับตัวให้เป็นพรรคที่เป็นตัวแทนของทุกเชื้อชาติ ดังนั้นในปี ๑๙๔๕ พรรคจึงได้เปลี่ยนกองกำลังต่อต้านอังกฤษเป็นกองกำลังปลดแอกของทุกเชื้อชาติ (Malayan Races Liberation Army) อันเป็นความพยายามที่จะสร้างวิญญูณการปฏิวัติให้เป็นภาระของทุกเชื้อชาติโดยความร่วมมือของทุกเชื้อชาติ

การกดขี่ปราบปรามอย่างหนักจากอังกฤษ โดยการโจมตีฐานที่มั่นต่าง ๆ ของกองโจร ทำให้คอมมิวนิสต์ต้องกระจัดกระจายเป็นกำลังย่อย ๆ และเข้าไปในป่าลึก อาศัยอยู่กับพวกชาวป่าและต้องรับจัดตั้งฐานที่มั่นใหม่ รวมทั้งการรวมกลุ่มกรรมกรที่แตกกระจายใหม่ และยังคงทำการชุกซอนอาหารจนกว่าจะสามารถสร้างและติดต่อกับผู้สนับสนุนได้ใหม่ จากการถูกกดขี่อย่างหนักนี้ทำให้พรรคหันมาใช้วิธีการที่รุนแรงต่อชาวจีนในชนบท โดยการบีบบังคับให้ช่วยเหลือด้านการเงินและการสนับสนุนต่าง ๆ และยังคงมีการก่อตั้งหน่วยล่าสังหารขึ้นอีกครั้ง เพราะเชื่อว่าการข่มขู่ดังกล่าวจะสามารถนำไปสู่ความสำเร็จดังเช่นที่เคยได้รับในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ จึงได้ขยายการปฏิบัติการรุนแรงไปทั่ว ทำให้พรรคสามารถขยายการปฏิบัติงานไปได้ ทั้งนี้ นักวิชาการบางท่านเชื่อว่า ชาวจีนเหล่านั้นให้ความช่วยเหลือพรรคคอมมิวนิสต์มาลายาเพราะความกลัวมากกว่าความศรัทธาในอุดมการณ์

ผลจากการปราบปรามอย่างหนักของอังกฤษ นับแต่ปี ๑๙๕๑ ทำให้การดำเนินงานปฏิวัติของพรรคประสบความยากลำบาก และพรรคก็ยอมรับว่านโยบายปฏิบัติการรุนแรง

^aHanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 67.

^bPeet, Political Question of Malaya, p. 22.

ทำให้พรรคเป็นศัตรูกับชาวนาและกรรมกร และเป็นการทำลายภาพพจน์ของพรรค ความ
 พ่ายแพ้ในสงครามกองโจรของคอมมิวนิสต์เริ่มปรากฏชัดเมื่อถูกอังกฤษระดมการปราบปรามใน
 ปี ๑๙๕๓ - ๕๔ จนกระทั่งต่อมากองกำลังของคอมมิวนิสต์ที่เหลือประมาณ ๔๐๐ คน ต้องหลบ
 หนีไปปฏิบัติการทางคานเหนือของมลายาตามแนวชายแดนไทย - มลายา และอาศัยแนวเขต
 แคนระหว่างประเทศทั้งสองเป็นที่หลบซ่อนภัย

ความพ่ายแพ้ของคอมมิวนิสต์มลายาในการทำสงครามกองโจร ทำให้พรรคพยายาม
 แสวงหาหนทางและพลิกแพลงการต่อสู้ในรูปแบบต่าง ๆ กัน ประเด็นสำคัญคือการพยายาม
 เรียกร้องให้ผู้นำพรรคการเมืองต่าง ๆ มาเจรจากับพรรคในเดือนพฤศจิกายน ๑๙๕๔ ได้มี
 ผู้พบใบปลิวของคอมมิวนิสต์ในรัฐไทรบุรีและปีนัง เรียกร้องให้มีการแก้ไขปัญหาย่างสันติวิธี
 โดยคำนึงถึงเอกราชของชาติ เสรีภาพ และบูรณภาพแห่งดินแดน โดยใฝ่หาความสำเร็จ
 ของการแก้ไขปัญหาในอินโดจีนจากการประชุมที่กรุงเจนีวา ในห้วงระยะเวลาดังกล่าวทั่วโลก
 จะมีการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกในสหพันธ์มลายา ซึ่งจะมีขึ้นในเดือนกรกฎาคม ๑๙๕๕ และ
 พรรคคอมมิวนิสต์ได้ส่งจดหมายไปถึงผู้นำพรรคการเมืองต่าง ๆ โดยในจดหมายระบุว่า ต้อง
 การสันติภาพ เอกราชและประชาธิปไตย และเมื่อมลายาได้เอกราชแล้วจะยุติสงคราม แต่
 ต้องยกเลิกกฎอัยการศึก และให้มีการเลือกตั้งทั่วไปภายใต้บรรยากาศแห่งสันติภาพและ
 ประชาธิปไตย^๑

ผลการเลือกตั้งปรากฏว่า พรรคพันธมิตร (อัมโน และ เอ็ม ซี เอ) ได้รับ
 ชัยชนะ ตันกู อับดุล ราห์มัน ได้เป็นมุขมนตรี (Chief Minister of the
 Federation of Malaya) และตันทู ได้ตอบรับที่จะเจรจากับพรรคคอมมิวนิสต์มลายา
 จากหนังสือ Looking Back ที่ตันทูได้เขียนในภายหลัง ตันทูได้เปิดเผยว่าได้ปรึกษ
 ากับ เซอร์ โดแนล แมคกิลลิเบย์ (Sir Donald MacGillivray) ข้าราชการใหญ่อังกฤษ

^๑ Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60,

และนายพล เจฟฟรีย์ โบรน (Geoffrey Bourne) ผู้อำนวยการสภาปฏิบัติการ (Director of the Operations Council) แต่ได้รับการทัศนคติไม่เห็นด้วย^๑ อย่างไม่ก็ตาม ตนกู ราชัน โคโย่าให้ฝ่ายอังกฤษเห็นถึงความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องเจรจา กับฝ่ายคอมมิวนิสต์ เพื่อยุติการต่อสู้และเป็นการปูทางไปสู่การปกครองตนเอง

ในการเจรจาเงินเบ็งได้ชี้แจงว่า คอมมิวนิสต์มลายาจะยุติการต่อสู้ด้วยอาวุธ ถ้า พรรคคอมมิวนิสต์มลายาจะได้รับสิทธิเสมอภาคในการต่อสู้เพื่อเอกราชโดยหนทางรัฐธรรมนูญ ในขณะที่ตนกูย้ำว่า ต้องการให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาออกจากป่า เพื่อจะโค้วมกันต่อสู้ เพื่อเอกราชโดยหนทางรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้ยังมีปัญหาในเรื่องฐานะของผู้มอบตัว มีความหมายว่าอย่างไร ซึ่งฝ่ายรัฐบาลกำหนดว่าจะจัดให้มีค่ายฝึกอบรม ทำการสอบสวน เพื่อให้แน่ใจในความจงรักภักดีที่มีต่อแผนดินมลายา และจะให้มีการทำสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรที่เป็นภัยต่อผลประโยชน์ของมลายา จึงจะได้รับการปล่อยตัว นอกจากบุคคลที่ต้องการเดินทาง กลับประเทศเงินจะไม่ทำการสอบสวน^๒

เงินเบ็งได้กล่าวว่ ถ้ารัฐบาลของมลายาและสิงคโปร์ที่ได้รับเลือกตั้งมา สามารถ มีอิสระในการตัดสินใจในปัญหาภายในและการป้องกันประเทศแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์มลายา จะยุติสงครามทันที โดยย้ำว่าจะยุติการก่อการร้ายและวางอาวุธ โดยมีเงื่อนไขว่า พรรคคอมมิวนิสต์มลายาต้องได้รับการยอมรับเป็นพรรคที่ถูกต้องตามกฎหมาย^๓ และสมาชิกของ พรรคต้องไม่ถูกควบคุมตัวและสอบสวน^๔ แล้วพรรคฯ จะวางอาวุธ ซึ่งตนกูได้ชี้แจงกับ

^๑Abdul P. Rahman, Looking Back. (Kuala Lumpur : Pustaka Antara, 1977), p. 7.

^๒Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, p. 463.

^๓Thomson, Defeating Communist Insurgency, p. 45.

^๔Ibid., pp. 465-7.

จีนเบิ่งว่าจะไปอังกฤษเพื่อเรียกร้องสิทธิตั้งกล่าวอยู่แล้ว ดังนั้น จะให้วางอาวุธและออกจาก
ป่า^๑ อย่างไรก็ตาม มีปัญหาที่ตกลงกันไม่ได้คือ ความหมายของคำว่า "มอบตัว" และ "หยุดยิง"
ซึ่งในความคิดของจีนเบิ่ง การสอบสวนหมายถึง การมอบตัว ซึ่งคอมมิวนิสต์ยอมรับไม่ได้

อย่างไรก็ตาม แม้ว่า การเจรจาในปี ๑๙๕๕ จะล้มเหลวลงเพราะทัศนคติ
พรรคคอมมิวนิสต์ไม่ยอมรับข้อเสนอของคุณ แต่พรรคคอมมิวนิสต์หลายก็ยังพยายามเรียกร้อง
ให้มีการเจรจาอีก พรรคคอมมิวนิสต์หลายได้โจมตีว่าอังกฤษพยายามขัดขวางการเจรจาและ
เรียกร้องให้มีการเจรจาระหว่างรัฐบาลกับพรรคอีก โดยปราศจากการแทรกแซงจากภายนอก
และยอมรับอำนาจในการตัดสินใจของชาวมาลายา^๒

ภายหลังจากที่อังกฤษได้ให้เอกราชสมบูรณ์แก่มาลายาในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๑๙๕๗
แล้ว คุณ อับดุล ราห์มัน ได้ตกลงที่จะเจรจากับพรรคคอมมิวนิสต์มาลายาในเดือนพฤศจิกายน
๑๙๕๗ ที่โกระ ซึ่งเป็นเมืองทางภาคเหนือ สิ่งที่คุณเน้นคือ ขอให้การมอบตัว แต่จีนเบิ่ง
กลับเล็งว่าจะส่งตัวแทนมาเจรจาขั้นต้นก่อน โดยไม่มีการกล่าวถึงการมอบตัว ทำให้การ
เจรจาล้มเลิกไปโดยปริยาย และจากเอกสารที่ยึดได้จากนายแยงกัว (Yeong Kuo)
รองเลขาธิการพรรค ฯ ที่ถูกยิงตายในเดือนสิงหาคม ๑๙๕๖ ทำให้ทราบข้อเท็จจริงว่า
คอมมิวนิสต์วางแผนเจรจาเพื่อให้ได้รับการยอมรับฐานะจากรัฐบาล และจะบ่อนทำลายรัฐ
ต่อไป ทั้งนี้ คอมมิวนิสต์สามารถแทรกซึมเข้าไปในพรรคการเมืองต่าง ๆ ได้หลายพรรคแล้ว^๓

ความล้มเหลวในการเจรจาระหว่างรัฐบาลกับพรรคคอมมิวนิสต์มาลายา ทำให้
รัฐบาลสามารถทำสงครามจิตวิทยาได้ว่าคอมมิวนิสต์ไม่ต้องการสันติภาพอย่างแท้จริง เพราะ
ว่าขอเรียกร้องของพรรคคอมมิวนิสต์มาลายาในเรื่องเอกราชและความเป็นอิสระของรัฐบาลใน

^๑Rahman, Looking Back., p. 7.

^๒Scalapino, The Communist Revolution, p. 239.

^๓Ibid., p. 463.

การตัดสินใจในปัญหาต่าง ๆ นั้น รัฐบาลของสหพันธ์มลายาได้รับหมดแล้ว และไม่มี ความจำเป็นที่พรรคคอมมิวนิสต์จะต่อสู้ต่อไปอีก นอกจากพรรคคอมมิวนิสต์ไม่ต้องการสันติภาพอย่างแท้จริง ตามที่กล่าวอ้าง ซึ่งขณะนั้นประชาชนต่างให้ความหวังว่าการเจรจาสันติภาพจะสัมฤทธิ์ผล สามารถนำมาลាយากลับคืนมาสู่สันติภาพ^๑ ทำให้ภาพพจน์ของพรรคคอมมิวนิสต์ในสายตาประชาชนเสื่อมลง และรัฐบาลได้ทำการปราบปรามอย่างรุนแรงจนสามารถลดลี้ภัยกองกำลังคอมมิวนิสต์มลายาออกนอกประเทศ และต้องหลบซ่อนตามแนวพรมแดนไทย - มลายา และได้ประกาศว่า ทั้งทั้งสหพันธ์มลายาเป็นเขตขาว ไม่มีกองกำลังคอมมิวนิสต์อีกในปี ๑๙๖๐ อันถือว่าการสิ้นสุดการประกาศภาวะฉุกเฉิน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะต้องหลบหนีมาของสมุห์กำลังตามแนวชายแดนไทย - มลายา แต่พรรคก็ยังคงต่อสู้ต่อไป และยังคงเรียกร้องให้ประชาชนเข้าร่วมต่อสู้เพื่อปลดปล่อยมลายาจากการครอบงำของอังกฤษให้หมดสิ้น

^๑Ibid., p. 463.